

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑΚΟΥΤΑ

(Από τὰ Λονδρέζικα Χιουμοριστικά περιοδικά)

— "Ωστε είσαι ο μόνος πού γλύτωσες από τὸ πλοίο πού βυθίστηκε; Για πές μου πὼς κατάρωσες καὶ σώθηκες;
— "Απλουστάτα ταξείδεψα... μ' ἄλλο πλοίο!

Σ τὸ Ὀ Γ ι α τ ρ ο ὦ

Ἄ πελάτης; Γρήγορα, γιατρε, βγάλε μου τὰ δόντια!
Ἄ ὀδοντογιατρός; Ἄλλά, φίλε μου, δὲν βλέπω κανένα δόντι μέσα στὸ στόμα σου.
Ἄ πελάτης; Ἀκριβῶς. Τὰ κατάρια!...

Τ ἰ ἔ π ι θ υ μ ο ὦ σ ε

Ἄ Διευθυντὴ τῆς φυλακῆς λέει στὸν νέο φυλακισμένο:
— Π έπει να ζέρης διὰ ἐδῶ μέσα ὀλοι ἐργάζονται. Ἐοὺ τὶ ἐργασία θάθελες να κάνης;
Ἄ κατάρβιος; Θὰ ἤθελα, ἀν τὸ ἐπιτρέπετε, να γίνω...ταξείδεὺς ἀντιπρόσωπος κανενὸς ἐμπορικοῦ οἴκου.

Σ τὸ Σ χ ο λ ε ἰ ο

Ἄ μικρὸς μαθητὴς διαβάζει:
— "Ἄρχιμῆδος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ λουτρό φωνάζοντας:
— Εὐρῆκα! Εὐρῆκα!"

Ἄ διδάσκαλος: Σταμάτησε μιὰ στιγμή καὶ ἐξήγησέ μου, τί σημαίνει ἡ λέξις «Εὐρῆκα».

— Θὰ πῆ, βρῆκα.
— Ὁραϊά! Ἰώρα πές μου: τί εἶχε βρῆ ὁ Ἀρχιμῆδης;
Ἄ μικρὸς διστάζει μιὰ στιγμή καὶ κατόπιν λέει:
— Τὸ σαποῦνι, σέρ!

Ε ἰ λ ἰ κ ρ ἰ ν ε ἰ α

Ἄ Νόγκ: Μήπως ξέχασες ὅτι μοὺ χρωστᾶς μιὰ λίρα;
Ἄ Μπλόγκ: Ἀπειναντίας μάλιστα. Δὲν εἶδες πὼς μέλις σὲ εἶδα προσπάθησα νὰ τὸ στρίψω;

Β ο λ ἰ κ ὸ σ σ ὺ ζ υ γ ὸ ς

Ἄ ἠιπόπανθη μικρούλα: Δὲν βρῆσκεις, χρυσὸ μου, πὼς ἔβαλα πολὺ ὄλατι στὴ σούπα;
Ἄ ὄζυγος (μ' ἔγκαρτέρησι): Καθόλου, ἀγάπη μου. Ἰσως ἡ σούπα... ἔπεσε πολὺ λίγη γιὰ τὸ ὄλατι πού ἔβαλες!

Τ ἄ ἄ μ ἰ μ η τ ἰ α

Ἄ κυρία Νεοπλουτίδου περιγράφει τὰ ταξείδια της.
— Πήγαγε στὴ Νότιο Ἀμερικὴ; τὴ ρωτᾷε κάποιος.

— Βεβαίως, πολλές φορές μάλιστα. Τὴ γνωρίζω ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη.
— Τότε, ἀσφαλῶς, θ' ἀνεβήκατε καὶ τὸν Ἀμαζόνιο;
— Ὁχι. Γιὰ νᾶμαι εἰλικρινῆς, δὲν ἀνέβηκα. Ἄλλὰ ὁ ἄνδρας μοὺ ἀνέβηκε ὡς τὴν κορυφή του. Αὐτὸς βλέπετε, τρελλαίνεται γιὰ τίς ἀναρχίες!

Ἄ ν ε κ τ ἰ μ η τ ὸ ς π ε λ ἄ τ ἰ ς

Ἐπὶ ἕνα μῆνα συνεχῶς, κάποιος πηγαίνει τακτικά στὴν αἰθουσα ἀναμονῆς κάποιου ὀδοντογιατροῦ, ἀλλὰ δταν ἡ ὑπέρτρια τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἦρθε ἡ σειρά του, ἐκεῖνος ἀρνείται μὴ στὴ δουλειά.
— Ἰσως νὰ δειλιάζῃ, λέει ὁ ὀδοντογιατρός στὴν ὑπέρτρια, ἄφες νὰ τοὺ μιλῶσω ἐγὼ.
Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὀδοντογιατρός πηγαίνει στὴν αἰθουσα ἀναμονῆς καὶ ρωτᾷε τὸν πελάτη σὲ τί μπορεῖ νὰ τοὺ φανῇ χρῆσιμος.

— Ὡ, σὰς εὐχρηστῶ, ἀπάντᾷ ὁ ἀγνωστὸς μὲ συμπάθεια, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε. Ἐρχομαι ἐδῶ... γιὰ νὰ διαβῶ τὴ συνέχεια ἐνὸς διηγήματος ποὺ δημοσιεύεται στο περιοδικὸ πού λαβαίνετε!...

Ἄ ὄντεσα ξαναγύρισε στὰ Γραφεῖα καὶ δήλωσε ὅτι εἶχε ἀλλάξει γνώμη καὶ θὰ ἔκανε χρῆσι τῆς ἀδείας του. Τὸ πρόσωπὸ του λαί τοι οἰοῦσε ἀπὸ χαρὰ.

— Διάβολε—μορφοῦσε ἐνὸς ἀ τοῦ ὅτις ὑπάλληλος, σὰν ἔφυγε ὁ πλοίαρχος—ἀσφαλῶς, ὁ ὄντεσα θάλεγε ἐρωτευμένος!
Ὁ ἄλλοι ὑπάλληλοι γέλασαν, ἐνῶ ὁ εὐτυχισμένος καπετάνιος ἐσπευδὲ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένη του.

δπως πρῶτα μὲ τὸ κάθε τι ἢ τουλάχιστον προσπαθοῦσε νὰ συγκαταίταται. Ἐπὶ πλέον εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνει πάλι γυμναστική καὶ πρόσεξε στὴ διαίτα του γιὰ νὰ μὴ παχύνῃ περισσότερο.

Μετὰ τρεῖς μέρες τὸ πλοῖο θὰ ἔφθανε στὸ Ἀλγέρι. Ὁ ὄντεσα συλλογιζόταν μὲ λύπη ὅτι ἴσως δὲν θὰ συναντοῦσε ποτε πάλι τὴ γλυκεῖα Ἄνυ. Δὲν τοῖμοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ του ὅτι τὸ νέο αἰσθημα πού πλημυρίζε τὴν καρδιά του λεγόταν ἀγάπη! Αὐτὸς μιὰ γυναικίνα μονάχα εἶχε ἀγαπήσει στὴ ζωὴ του, τὴν μητέρα του. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε πού ἐκείνη δὲν ζοῦσε πλεῖ, εἶχε συγκατενοῦθῃ ἀκόμα περισσότερο στὸν ἑαυτὸ του, καὶ νᾶ, πού τώρα ξαφνικά, ἐνῶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν, εἶχε νοιώσει αὐτὸ τὸ ἀγνωστὸ, τὸ τρομερὸ αἰσθημα, τὸ ὅποιο τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει καὶ νὰ χαιρέει συγχρόνως. Κι ὅμως δὲν τοῖμοῦσε νὰ μιλήσῃ στὴ νέα. Φοβόταν μή τῶς γελᾷται μαζὺ του, μήπως πᾶνι στὸ ἀστεῖο τὸ βαθύ αἰσθημα πού νοιούθε γι' αὐτὴ.

Κάποιο βράδυ, τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού ἔφθαναν στὸ Ἀλγέρι, ὁ ὄντεσα βρισκόταν μόνος του ἀπάνω στὴ γέφυρα. Ξαφνικά, νοιώσε ἕνα κῆμα αἵματος ν' ἀνεβαίνει τὸ κεφάλι του. Εἶχαν παραβῆ τίς ἀσπρηγὲς διαταγές του!... Σὲ λίγον βηματῶν ἀπόστασι, μιὰ μαυρὴ γάτα πλῆσισε. Μὲ μιὰ γόγγυση κίνησι, ἄρπασε τὸ φρεσὸ ζῶο ἀπὸ τὸ λαίμω καὶ ἔξω φρενὸν ἐτοιμαζόταν νὰ πετάξῃ στὴ θάλασσα, δταν διπλο του ἄκουσε τὴν ἀγαπημένη φωνὴ τῆς Ἄνυ:

— Τὸ φρεσὸ! Τί κακὸ σὰς ἔκανε γιὰ νὰ θέλετε νὰ τὸ σκοτώσετε;
Ἐπειτα ἡ μαυρὴ γάτα φέρεται τῆρι, δὲν τὸ ξέρετε;
Ἄ πλοίαρχος; ἐλευθέρωσε τὸ ζῶο ἀπὸ τὰ χέρια του.
— Ὅταν δίνω διαταγές, ἐννοῶ νὰ ἐκτελοῦνται!...—ἀρχισε νὰ λέη.
— Κι' δταν ἀκόμα εἶνε ἀδικίες καὶ ἀσχημῆς;—ρωτῆσε ἡ νέα μὲ γλυκότητα.

— Ὡ, ἀν ἤθελες νὰ μὲ βοηθήσης, Ἄνυ, θαρῶ πὼς θὰ γίνουμι ἀλλος ἄνθρωπος...
Ἐγὶνα σκληρὸς γιὰτι εἶμαι ὀλιόμανος στὸν κόσμο, κι' ἡ ἔλλειψις ἀγάτης κάνει τὸν ἄνθρωπο ἄγνοιστῆ... Δὲν ἔχω κανέναν, Ἄνυ... Ἰσως γελᾷσῃς μὲ τὰ λόγια μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ μιλήσω. Ἄνυ, σ' ἀγαπᾷ! Πές μου, θέλεις νὰ γίνῃς γυναικίνα μου;

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ὄντεσα γονάτισε μπροστὰ στὴ νέα καὶ τρομερὰ πῆρε τὰ χέρια της καὶ τὰ φίλησε. Ἐκείνη δὲν γέλασε μὲ τὰ λόγια του, μόνον ἔσκυψε καὶ ἀπαλά τ-κούμησε τὰ χεῖλι της στὸ κεφάλι του, ἐκεῖ πού τὰ μαλλιά του ἀρχισαν νὰ σπανίζουν.

— Θάμιον εὐτυχῆς, ἀν μπορούσα νὰ γίνω γυναικίνα σὰς!—εἶπε ἡ νέα. Ἡ μεγάλη μοναξιά εἶναι κακὸ πρᾶγμα. Ἀντιτυχῆς εἶμαι παντρεμένη... Ναι, ὁ ἄνδρας μου βρισκεται σὲ μιὰ κλινική, πᾶνε ὅταν χροῖνιά τῶρα. Εἶναι φτιαχτός καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σωθῇ. Ἐργάζομαι γιὰ νὰ συντηρῶ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ γιὰ νὰ πληρώσω τὴ νοσηλεία του.

— Ἄλλὰ εἶνε ἀδικο... εἶνε φοβερὸ γιὰ σένα, Ἄνυ.

— Εἶνε θλιβερὸ, βέβαια. Ἄλλὰ μπορούσα νὰ τὸν ἐγκαταλείψω; Συνήθισα τῶρα καὶ εἶμαι θὰ νὰ ὑπομένω. Ὡστόσο πρέπει νὰ σοὺ ὁμολογήσω ὅτι κι' ἐγὼ σὲ συμπάθησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὲ γνώρισα.

— Ἄνυ, νὰ τὸ πιστέψω αὐτό; Εἶνε δυνατὸν; Ἄλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀγνώστῆς ἄνθρωπος, εἶμαι γερασμένος, ἀκοίμος.

— Ὡ, ἀν ἴμιον ἐλευθέρω!—στέναξε ἡ νέα.—Θέλω νὰ μὲ θυμάσαι. Ποῶς ξέρει, ἴσως συναντηθεῖμι πάλι καμμιὰ φορὰ.

Τὴν ἐπομένη τὸ «Ρεϊμονταῖο» ἔφθασε στὸ Ἀλγέρι. Ἀπὸ τὴ γέφυρά του, ὁ πλοίαρχος παρακολούθησε μελαγχολικά, μὲ τὰ κιάλια του, τὴν ἀποβίβασι τῆς Μίς Ἐνγκλις, ὅποτου τὴν ἔλασε μέσα στὸν κόσμο. Σὲ λίγον, τὸ πλοῖο ἤσκησε τὴν ἄγκυρα καὶ ἀργὰ ἀπομακρύνθηκε. Γιὰ πολλὴ ὥρα, ὁ ὄντεσα ἐξοκολούθησε νὰ κυττάξῃ τὴν παραλία, πού μόλις διαχωρίζονταν τῶρα στὸν ὁρίζοντα. Κάπου ἐκεῖ βρισκόταν ἡ μοναχὴ ἀγάπη του...

Τὸ «Ρεϊμονταῖο» συνέζεσε τὸ μακρὸν ταξείδι του. Ἄλλὰ τῶρα ὁ πλοίαρχος εἶχε γίνει ἀγνωστὸς. Ἀγλόλογος πᾶντοτε, εἶχε γίνει συγκαταβατικὸς, ὑποχωρητικὸς, ἐκεῖ πού ἄλλοτε χαιλούσε τὸν κόσμο.

***

Ἦταν μιὰ ὁμορφῆ μέρα τὸ Ἀπρίλι, δταν τὸ καρβῆ ἐπέστρεψε τέλος στὸ Πάριον. Τὸ βενζινοῦλο τῆς Ἐταιρείας ἤρθε νὰ παραλάβῃ τοὺς ἐπιβάτας, ἀλλὰ ὁ ὄντεσα οὔτε ἑνδιαφερόταν νὰ τοὺς κυττάξῃ. Ὅταν βῆκε κι' αὐτὸς καὶ πῆγε στὸ Λονδίνο, παρουσίσησε στὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας. Ἐκεῖ τοὺ εἶπαν ὅτι μπορούσε νὰ διαλεξῇ, ἢ νὰ πᾶν τὴν τρίμηνη ἀδεία του, ἢ νὰ μῆτι πάλι μὲ τὸ καρβῆ του στὴν τακτικὴ γραμμὴ Λονδίνου—Νέας Ὑόρκης.

— Δὲν θέλω νὰ κάνω χρῆσι τῆς ἀδείας μου—εἶπε ὁ ὄντεσα μ' ἀδιαφορία—προτιμῶ νὰ ἐξοκολούθησω τὴν ὑπηρεσία μου...

Ἄ πλοίαρχος δὲν εἶχε προλάβῃ ν' ἀπομακρυνθῇ δταν ἕνας ὑπάλληλος τοῦ ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα. Μὲ χέρια πού ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίσησι τὸ ἄνοιξε. Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἄνυ. Τοῦ ἀνήγγελε τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της. Ἦταν ἐλευθέρη καὶ τὸν περιμένε.

